

[Boligministeren.]

færdiggøres. Det er klart, at de er fremsat i overensstemmelse med aftalen om, at det skulle ske så hurtigt som muligt og i det omfang, det var muligt, i denne folketings-samling. Der skal ikke fra boligministeriets side mangle medarbejde og vilje til at skaffe de oplysninger, der skal til under udvalgs-arbejdet; men jeg må mene, at det må overlades til folketingsudvalget og folketinget som sådant at afveje de to hensyn, der må ligge i denne sag: dels i den tid, der er til at nå til en grundig behandling af lovforslagene, og dels ønsket om at få lovforslagene gennemført så hurtigt som muligt.

Niels Westerby: Jeg har først et par bemærkninger til den højtærede boligminister, der søgte trøst i det forhold, at hr. Rimstad og jeg vurderede forholdene forskelligt, idet hr. Rimstad mente, at lovforslagene var præget af lejerinteresser, og jeg sagde, at man havde været for god ved grundejerne ved udformningen af lovforslagene; derfor mente boligministeren, at så lå han midt imellem. Jeg tror snarere, den højtærede boligminister må ræsonnere på det grundlag, at hr. Rimstad vurderer forkert; derfor er der altså ikke en mellemproportional i forholdet, således som boligministeren forsøgte at fremstille det.

Dernæst sagde den højtærede boligminister, at han havde tro på og håb om, at det ville udvikle sig sådan, at lejen i nybyggeriet ikke ville blive så høj, og der ikke stadig ville blive tale om stigninger i en kommende årrække.

En af de ting, jeg har bebrejdet de fire forligspartier og ikke specielt boligministeren, er, at man forlader sig for meget på tro og håb og for lidt på handling. Sagen er jo den, at der ligger uendelig lidt i det forlig, som er indgået, i retning af at skabe større efterspørgsel efter obligationer for at presse renteniveauet og derigennem lejen ned i nybyggeriet. Tro og håb gør det ikke; det er kun handling, der virkelig gør det. Hvorfor skal det altid være sådan, at man bagefter prøver at rette op på det, når det er gået skævt, men ikke forlods prøver at lægge tingene rigtigt til rette?

Jeg har to bemærkninger til, den ene om sanering. Der er flere, der har svunget sig op til at sige her i dag, at de synes, sanerin-

gen er glemt i det kompleks, som behandles for tiden i det høje ting, og jeg vil da gerne ligesom alle andre sige nogle smukke ord om sanering. Men sagen er vel den, at med hensyn til sanering er man altid bagefter, fordi det er meget svært at få de fornødne bevillinger til at lave en effektiv sanering. Jeg er personlig tilbøjelig til at tro, at man nok kan klare de værste tidsler på saneringsområdet ved at lave en saneringslovgivning; men i realiteten kan man kun klare saneringsproblemet ved at sørge for, at der bliver et så stort og så tilstrækkeligt nybyggeri, at de, der sidder med saneringsmodne ejendomme, simpelt hen ikke kan få folk til at bo i dem; så skal husene nok blive revet ned og noget andet bygget op. Det må altså blive hovedsigtet med en saneringslovgivning at sætte ind på nybyggeriet i al almindelighed.

Må jeg dernæst sige til de fire forligspartier og til den højtærede boligminister, at jeg har den største skepsis med hensyn til afsnittet om kontrol med udlejning af værelser. Jeg er ikke blind for — og det er der vel ingen, der kan være — at prisen på udlejede værelser er meget høj; i mange tilfælde endda særdeles høj, og at den ofte står i et urimeligt forhold til den leje, man tager for en hel lejlighed. Men jeg tror ikke, den kontrol, boligministeren har indført, får nogen virkning. Selv om en værelselejer kan henvende sig til huslejenævnet, mens han bor der, vil der ikke være ret mange, der gør det, før de flytter bort, for enhver kan sige sig selv, at hvis lejeren af et værelse har henvendt sig til huslejenævnet for at få fastsat en anden leje, er forholdet mellem lejer og udlejer rent menneskeligt blevet ødelagt, og der er ikke ret mange, der vil sætte det på en sådan prøve.

Derimod tror jeg, at denne lovgivning kan komme til at betyde noget for værelseprisen — ikke derved, som flere har været inde på, at det, at man skal betale mere for lejligheden, betyder, at ejeren af lejligheden vil vælte mere over på lejeren af værelset, for det tror jeg ikke vil ske. Jeg tror simpelt hen, at der vil ske det, at når folk skal betale mere for lejligheden, er der flere, der vil have behov for at få andre indtægter, og derfor vil sikkert flere begynde at udleje værelser end tidligere; når udbuddet bliver større, vil prisen være